

anime

CANDY CANDY

Írta: GentleRain

Újabb retró animét hoztam, ezúttal egy olyan darabot, amit szerintem nem igazán kell senkinek sem bemutatni. Hiszen egy, a '70-es évek óta töretlen népszerűségnek örvendő műről van szó.

A történet egy hideg, havas este kezdődik, amikor a Pony Otthon előtt álló fa alatt két kislányt hagy valaki. Az otthont vezető két asszony, Pony kisasszony és Maria nővér találják meg őket, akik a két kislányt Annie-nak, és Candynek nevezik el.

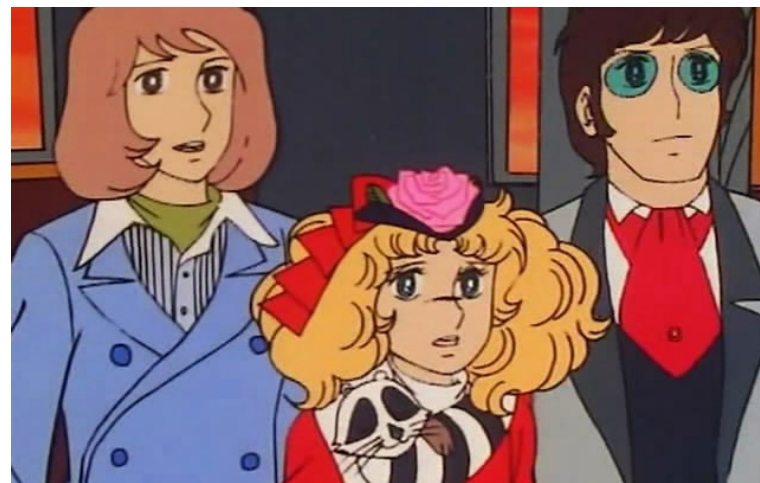
Évek telnek el, Candy virgonc kislánnyá fejlődik, mindig bajt okoz, és mindig kalandokat keres, de sosem haragszik rá senki, mert nem rossz szándék vezérli. Annie éppen az ellentéte, igazi csendes, jó kislány, de ennek ellenére ők ketten olyanok egymásnak, mint a testvérek. Egy nap Annie-t örökbe fogadja a gazdag Brighton család, így a kislány örökre elbúcsúzik Candytől. Egy ideig még leveleznek, de egy idő után Annie nem ír, mert fél, hogy az új barátai megtudják, hogy árva. Candy ekkor sírva fakad, és a Pony domb felé veszi az irányt, ahol belebotlik egy skót szoknyás fiúba. A fiú azt mondja neki: „Sokkal szebb vagy, ha mosolyogsz.” Aztán eltűnik.

Nem sokkal később kiderül, hogy a Leagan család magához venné Candyt Lakewoodbeli otthonukba. Candy örömmel megy, ám hamar kiderül, hogy nem örökbe akarják fogadni, hanem a család lánya, Eliza mellé akarják játszópajtásnak. Candy élete pedig hamarosan pokollá válik, mert Eliza és Niel, a család ikergyerekei folyamatosan kihasználják, és bántják a kislányt, akinek persze

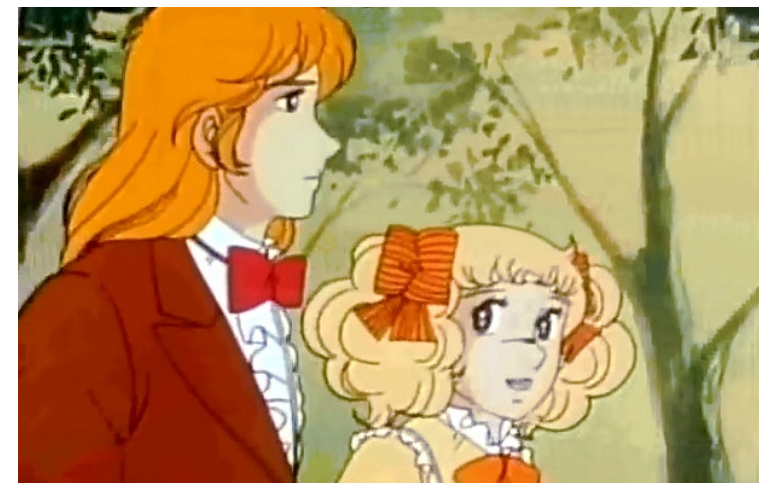
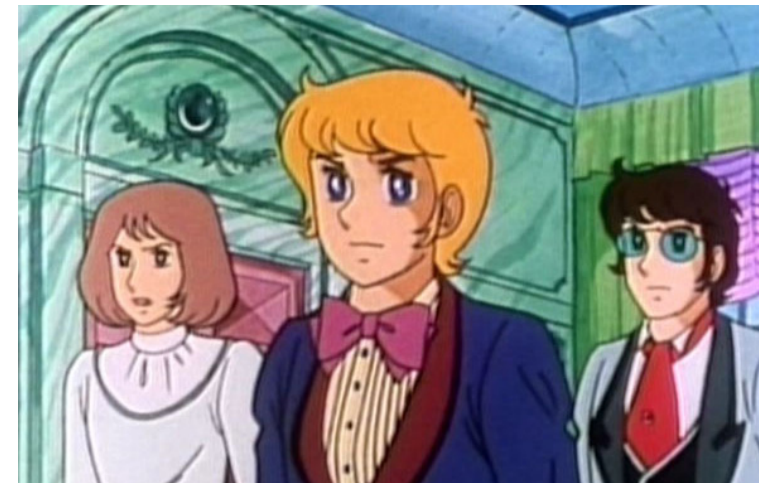
senki sem hisz, kivéve az alkalmazottakat. Hamarosan Candy megismerkedik három fiúval, Anthonyval – aki hasonlít a Pony Domb hercegére –, Archie-val és Strearrel, akik mindhárman megkedvelik Candyt. És itt kezdődik az anime-történelem egyik legszebb és legismertebb története.

Szerintem ezt az animét nem sok embernek kell bemutatnom, aki az 1990-es években nőtt fel, és minden délután ott parkolt az RTL Klub délutáni matinéja előtt, az jól ismeri. A *Candy Candy* egy nagyon régi anime, amelyet nálunk 1998-ban vetítettek először, majd még egyszer leadták. Szerintem nincs, aki ne emlékezne a szőke, csintalan, de jószívű kislányra, aki mindig a saját útját járja, és semmi sem térítheti el a szándékaitól.

Nekem nagy kedvencem az anime – a mangáját is olvastam –, így már többször láttam magyar szinkronnal és eredeti, japán hanggal is. És még mindig elvarázsol, pedig sokszor nem vidám

a történet. Szegény Candyvel minden rossz megesik, ami egy klasszikus shoujo-hősnővel megeshet, de ő sosem adja fel, mindig feláll, és megy tovább a maga választotta úton. A sorozat 115 epizód, ami soknak tűnhet, ám mégis nézeti magát, mert bár a történet teljesen hétköznapi, mégis kedves, néhol aranyos és vicces, máskor kellően szomorú, drámai, és nem kevés romantika is van benne. A történet során Candy lassan felnőtté válik, megtapasztal mindent, sok fájdalom, csalódás, de ren-

geteg boldogság is éri, mire végre célba ér. De nemcsak ő érdekes, hanem a többi karakter is.

Nekem egyébként kifejezetten Terry volt a kedvencem, aki szerintem Candy számára az igazi volt, az érzelmeik kölcsönöztek egymás iránt. És Terry, akármilyen bajkeverő is volt az elején, lassan, Candy hatására kezdett megváltozni, és azt az életet élni, amit szeretett volna. Sokkal jobban kedveltem őt, mint a mindig jófiú Anthonyt, aki inkább csak idegesített. Bár mondjuk ő is azért sokat változott, amikor már kinyílt a szája, és mert ellentmondani a család idősebb tagjainak. De ettől még nem kedveltem meg.

A másik nagy kedvencem Albert volt, aki igazi barátként, amolyan pótapaként állt Candy mellett. Mindig akkor bukkant fel, amikor a kislánynak szüksége volt támogatásra, és mindig tudott egy-két jó szóval szolgálni. A történet legvégéig nem tudjuk meg, hogy pontosan ki is ő, de ez szerintem nem is volt fontos.

Bár végig vannak utalások Albert kilétére, de én azért kissé meglepődtem, mikor először láttam az animét. Egyébként én néhány karakteren kívül mindenkit meg tudtam kedvelni.

A karakterek ugyanis élnek, még a negatívok is – gondolok itt az örökösen áskálódó Elisára és Neil-re –, habár néhányan elég sablonkarakterek. Candy az abszolút jó hős, akit majdnem mindenki szeret, és aki mindig próbál vidám lenni, és az élet napos oldalát látni. Elisa ellenben egy velejéig gonosz karakternek tűnik, általában ő találja ki a Candy elleni dolgokat. De valójában szerintem csak irigy a lányra, mert szerinte Candy nem érdemli meg azokat a kiváltságokat, amiket William úr örökbefogadott lányaként élvez. Ez az ellentét pedig sok-sok kellemetlen percet szerez Candynek, mert Elisa mindent megtesz, hogy tönkretegyje az életét.

De ugyanígy Madam Elroy, az André család egyik idős tagja is sok fejfájást okoz Candynek, hiszen a hölgy sem igen kedveli a lányt. Persze Wil-

liam André – a család igazi feje - miatt nem tesz semmit, de sokszor érezhető, hogy jobban örülne, ha Candy nem lenne a család tagja. Sőt, ennek az érzésének nem egyszer hangot is ad, de sosem lép át egy határt, nem úgy, mint Elisa. Ugyanakkor én sosem tudtam haragudni a vaskalapos Elroy néniére, hiszen a maga módján nagyon is van szíve, csak ritkán mutatja ezt ki.

A történettől nem kell nagy dolgokat várni, nincsenek hatalmas harcok – habár nagyjából a felétől belépünk az I. világháború idejébe is –, sem óriásrobotok, nincs mágia sem, de ennek ellenére ez egy igen nézhető sorozat.

A grafika az 1970-es évekre jellemző, de szerintem még ma is simán megállja a helyét a mai animék között is. Egyáltalán nem csúnya vagy elnagyolt – kivéve talán a távoli képeknél -, ráadásul kézzel készült. Habár a mai animékhez szokottaknak furcsa vagy egyenesen csúnya lehet.

Az opening és ending is fantasztikus lett, sőt, még a nálunk leadott francia openingre sem

tudok rosszat mondani. A magyar szinkron szintén zseniális, pedig franciából fordították. De a hangokat jól eltalálták, és a fordítás is élvezhetőre sikerült. Az eredeti japán hangok is remekek, én – ahogy már említettem – így is, úgy is láttam már az animét.

Azt mondom, hogy igazán lehet egy esélyt adni ennek a kedves, néhol szomorkás, retró animének, ha valaki még nem látta volna. A végét nem lövöm le, de nem egészen az, amit az ember egy romantikus animétől elvárna. Amikor először láttam az animét, eléggé meglepődtem, de elfogadtam ezt a döntést. Mai szemmel pedig teljesen logikusnak hat a végkifejlet. Persze annak idején másképp gondoltam.

Mindenkinek tudom ajánlani nemre és korra való tekintet nélkül. Szóval rajta, nézzetek bele!

Személyes értékelés: 10/10

Cím:

キャンディ・キャンディ / Candy Candy

Magyar cím: Candy Candy

Eredeti mű:

Minazuki Kyoko azonos című regénye

Hossz: 115 epizód

Műfaj: shoujo, dráma, romantikus, slice of life

Stúdió: Toei Animation

Japán TV-adó: TV Asahi

Magyar TV-adó: RTL Klub

Japán sugárzás: 1976. 10. 1. - 1979. 02. 02.

Magyar sugárzás: 1998

Opening:

Horie Mitsuko and The Chirps – Candy Candy

Ending:

Horie Mitsuko and The Chirps – Ashita ga Suki

Rendezte: Imazawa Tetsuo

